

Sygn. akt II Kz 93/13

Postanowienie:

Dnia 07 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Szvedo - Dec

Sędziowie: Sędzia SO Adam Bąk (spraw.)

Sędzia SO Zdzisław Błasiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

przy udziale prokuratora Andrzeja Głowackiego z Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

w sprawie **R. R.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 07 czerwca 2013r.

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.na postanowienie Sądu Rejonowego w S. W.z dnia 25 kwietnia 2013 r., w sprawie sygn. akt II K 942/12

w przedmiocie umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego R. R..

na mocy art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

I. **utrzymać w mocy** zaskarżone postanowienie;

II. **zasądzić** od oskarżyciela posiłkowego P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10,00 (dziesięć) złotych kosztów postępowania w II instancji, zaś w części nieuwzględnionego zażalenia złożonego przez Prokuratora Rejonowego w K.kosztami obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w S. W.rozpoznał sprawę R. R. oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w ten sposób, że na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Oskarżenie dotyczyło przekroczenia uprawnień poprzez nie wyrażenie zgody na odbycie przez P. K. stażu podyplomowego w (...) Szpitalu (...) w S. W. na który został skierowany uchwałą Okręgowej Rady Lekarskiej w R.. Oskarżony piastował wówczas stanowisko zastępcy dyrektora do spraw finansowo-ekonomicznych i upoważniony był do reprezentowania tej jednostki to jest (...) Szpitala (...) w S. W. na mocy upoważnienia udzielonego przez jej dyrektora. Według aktu oskarżenia R. R. pełniący tę funkcję występował jako funkcjonariusz publiczny.

Rozstrzygając na posiedzeniu o umorzeniu postępowania Sąd Rejonowy objął swoimi rozważaniami to ostatnie zagadnienie – czy dyrektor szpitala mieści się w katalogu zamkniętym definiującym funkcjonariusza publicznego zamieszczonym w art. 115 § 13 k.k.

a w szczególności w pkt 4 i 6 wymienionego paragrafu i artykułu. Analiza przepisów orzecznictwa jak również literatury prawniczej zrelacjonowana w zaskarżonym postanowieniu przemawia za wnioskiem – który Sąd ostatecznie przyjął – iż oskarżony w objętej aktem oskarżenia sytuacji faktycznej i we wskazanym czasie nie był funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu tak art. 115 § 13 k.k. jak i art. 231 § 1 k.k.

Od tego orzeczenia zażalenie złożył pokrzywdzony oraz oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w K.

Pierwszy ze skarżących zarzucił, iż orzeczenie nie uwzględnia kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu z art. 218 § 1a k.k. i na tej podstawie domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i nadanie sprawie właściwego biegu.

Natomiast oskarżyciel publiczny zarzucił obrazę prawa materialnego w postaci przepisu art. 115 § 13 pkt 4 k.k. przez przyjęcie błędnego poglądu, że oskarżony jako zastępca dyrektora do spraw finansowo-ekonomicznych (...) Szpitala (...) w S. W. nie jest funkcjonariuszem publicznym. W konsekwencji domagał się on uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do rozpoznania.

Sąd Okręgowy uznał oba zażalenia za nieusprawiedliwione.

Art. 218 § 1a k.k. obejmuje ściśle określoną sytuację faktyczną, która nie przystaje do stanu faktycznego objętego aktem oskarżenia; różnica tkwi w tym, że ustawodawca we wskazanym przepisie mówi o istniejącym stosunku pracy, którym związany jest tak pracownik jak i pracodawca, który to stosunek jedna ze stron uporczywie narusza. Stan faktyczny natomiast wskazuje na to, że stosunek pracy między jednostką, którą reprezentował w czasie objętym aktem oskarżenia zastępca dyrektora do spraw finansowo-ekonomicznych, a P. K. nie istniał – nie została zawarta umowa o pracę i nie doszło do nawiązania stosunku pracy w żaden inny sposób. Ta okoliczność faktyczna jest istotą sporu i oskarżenia i jej potwierdzenie znajduje także sam skarżący pełnomocnik pokrzywdzonego, kiedy stwierdza, że dopiero prawomocnym wyrokiem sądowym pozwany został zobowiązany do zawarcia z pokrzywdzonym umowę o pracę. Gdyby stosunek pracy o którym mowa w art. 218 § 1a k.k. istniał wcześniej wskazany wyrok Sądu byłby niepotrzebny.

Ustawodawca we wskazanym przepisie poddaje pochodzący z różnych źródeł ochronie istniejący stosunek pracy. Ochrona ta nie przenosi się na potencjalny stosunek pracy, przyszły stosunek pracy ani też stosunki cywilno-prawne o podobnym charakterze do stosunku pracy. Podporządkowanie zatem takiej sytuacji, która wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego niewątpliwie świadczącego o tym, że umowy o pracę między szpitalem, a P. K. nie zawarto, dyspozycji przepisu art. 218 § 1a k.k. nie ma usprawiedliwienia. Dlatego też czyn zarzucony w akcie oskarżenia nie mógł być zakwalifikowany ze wskazanego art. 218 § 1a k.k. W takiej sytuacji stwierdzić należało również, że zażalenie, które ogranicza się do tego argumentu należało uznać za nieusprawiedliwione i jako takie nie skuteczne, co w efekcie prowadziło do rozstrzygnięcia jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Te same wnioski dotyczą zażalenia oskarżyciela – Prokuratora Rejonowego w K., który sformułował jeden zarzut sprowadzający się do naruszenia art. 115 § 13 pkt 4 k.k.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia kwestie zastosowania tego przepisu i ewentualnego przyjęcia, że zastępca dyrektora szpitala do spraw finansowo-ekonomicznych upoważniony do reprezentowania (...) Szpitala (...) w S. W. była przedmiotem szczegółowej analizy i rozważań. Na czoło wysuwa się argument wywodzący się z ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych, a sprowadzający się do tego, że ustawy tej nie stosuje się do pracowników, których status prawny określają odrębne przepisy i to, że zasady funkcjonowania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej określa ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, która dotyczy również funkcji dyrektora takiej jednostki.

Oskarżyciel publiczny w swoim zażaleniu akcentuje przynależność oskarżonego do grupy pracowników samorządu terytorialnego, co skutecznie podważają wyżej wskazane ustalenia i oceny dokonane przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu.

Zagadnienie właściwej oceny stanu faktycznego i jego zgodności z opisem analizowanego przepisu sprowadza się do tego czy dyrektor jednostki lub jego zastępca – (...) Szpitala (...) w S. W. w czasie objętym oskarżeniem był pracownikiem samorządu terytorialnego. Otóż niewątpliwie przedstawiciel tej jednostki w osobie dyrektora czy jego zastępcy nie przynależy do grona pracowników terytorialnego. Kwestię tę skutecznie rozstrzyga art. 3 ustawy o pracownikach samorządowych, który przewiduje nie stosowanie jej przepisów w sytuacji gdy status prawny jednostki określają odrębne przepisy. Jak to zostało ustalone w zaskarżonym postanowieniu status jednostki jaką jest szpital – w tym (...) Szpitala (...) w S. W. - określa ustawa o działalności leczniczej. Z tej ustawy wynika również status, obowiązki i sposób zatrudnienia kierownika podmiotu leczniczego.

W przepisach wskazanych dwu ustaw brak jest stwierdzenia, iż dyrektor szpitala samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, jest pracownikiem samorządu terytorialnego i brak jest podstaw do przyjęcia, że przepisy tych ustaw odwołują się do stosowania uregulowań o pracownikach samorządowych. Z tej racji nie może być zaliczony do funkcjonariuszy publicznych w grupie która jest objęta omówionym w przepisie art. 115 § 13 pkt 4.

Jak wynika z okoliczności faktycznych ustalonych w zaskarżonym postanowieniu jak również tego, co wynika z materiału dowodowego uchylenie się od obowiązku zatrudnienia nie było decyzją w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 4 k.p.k. Była to czynność faktyczna polegająca na nie wyrażeniu zgody na zatrudnienie, która ma znaczenie w stosunkach cywilno-prawnych a w szczególności w tej ich grupie, które obejmują stosunki o charakterze pracowniczym. Przywołany w zażaleniu pełnomocnika pokrzywdzonego fakt uwzględnienia powództwa P. K. i zobowiązania pozwanego szpitala do zawarcia umowy w oparciu o przepisy prawa pracy mają charakter cywilny i przesądzają o tym, że kwestie objęte postępowaniem i wyrokiem regulacji o charakterze administracyjnym, a w konsekwencji rozstrzygnięciu poprzez wydanie decyzji nie podlegają.

Z tej racji również końcowe sformułowanie art. 115 § 13 pkt 4 k.k. nie przemawiało za odmiennym od ustaleń Sądu Rejonowego poglądem, a to w następstwie prowadzić musiało do utrzymania zaskarżonego postanowienia w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636§2 kpk w zw. z art. 633 kpk